

Scurtă prezentare a principiilor despre Adunare

Scurtă prezentare a principiilor pe care le au adunările în care cei credincioși se adună pentru Numele Domnului Isus Hristos

Convinși de autoritatea absolută a Cuvântului lui Dumnezeu și de desăvârșirea învățăturilor lui, frații care se adună în Numele Domnului cred în unitatea Bisericii formată pe pământ de Duhul Sfânt și care cuprinde pe toți copiii lui Dumnezeu. Unitatea aceasta este învățată în epistolele apostolului Pavel, care o prezintă sub simbolul deosebit al unui trup, adică al unui organism viu, format din mai multe mădulare unite într-o legătură care nu se poate rupe (Romani 12.4-8; 1 Corinteni 10.17; 12.12; Efeseni 1.22-23; 2.16; 3.1-7; 4.1-16). Cunoașterea adevărului acestuia este unul din motivele pentru care un număr de creștini au părăsit orice fel de denotație organizată de om și orice congregație independentă; și cunoașterea faptului acestuia, al unui singur trup, rămîne totdeauna ca unul din motivele importante ale poziției pe care o au în prezent.

Adunați în diferite locuri în jurul Domnului ca mădulare ale trupului Său, frații aceștia nu au format o organizație ecleziastică; ei recunosc, simplu, ce a instituit Dumnezeu Însuși.

Fiecare adunare are răspunderea să vegheze ca drepturile Domnului să fie menținute așa cum sunt ele descoperite în tot Cuvântul lui Dumnezeu. În felul acesta, potrivit cuvintelor din Matei 18.18-20; 1 Corinteni 5.9-13 și 2 Corinteni 2.5-11, disciplina se face în dependență de Domnul. Fiecare copil al lui Dumnezeu este primit cu bucurie la frângerea pâinii, dacă dorește să umble potrivit cu rânduiala prezentată în cea dintâi epistolă către Corinteni, care dă îndrumări precise pentru mersul colectiv al creștinilor. El este primit ca un mădular al singurului trup al lui Hristos și nu ca membru al unei anumite adunări.

Frații cred în prezența și în călăuzirea Duhului Sfânt în Adunare, unde fiecare copil al lui Dumnezeu este un închinător și fiecare din răscumpărării Domnului este îmbrăcat cu demnitatea unui preot (1 Petru 2.9; Apocalipsa 1.6). De aceea libertatea Duhului este recunoscută de frați în adunările de închinare, care constă, de fapt, în mulțumire și laudă. Tot așa este și în adunările de rugăciune.

Cei care au vreun dar de la Duhul (Romani 12.5-8; Efeseni 4.7,11) își exercită darurile în mod liber, cu respectul și supunerea pe care unii o datorează celorlalți. Dacă un frate chemat de Domnul își consacră viața slujirii Cuvântului (3 Ioan 7), el iese în lucrarea lui cu aprobarea fraților și în părtășie cu adunarea (Faptele Apostolilor 13.1-3; 14.26), fără ca aceasta să micșoreze în vreun fel răspunderea lui personală față de Domnul. El trebuie să umble prin credință și să rămînă supus, ca oricare alt frate, disciplinei pe care adunarea este ținută responsabilă de către Domnul s-o exercite.

Femeile, potrivit poruncii Domnului, tac în străngerile laolaltă ale adunării (1 Corinteni 14.34,35; 1 Timotei 2.8-12).

În țara noastră și în alte țări există un anumit număr de creștini care umblă astfel împreună în supunere față de adevărurile acestea. Creștinii aceștia, pentru ca să asculte de Domnul, se retrag din orice denotație stabilită pe alte principii decât pe cele descoperite în Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea ei nu pot permite în mod consecvent ca cei care sunt primiți la frângerea pâinii în supunere față de Domnul și de Cuvântul Său, să frângă pâinea și în alte locuri unde nu sunt ținute aceste principii scripturistice.

Cei care iau parte la aceeași masă își arată astfel părtășia și unitatea. Adevărul acesta este prezent îndeosebi în 1 Corinteni 10.14-22, în legătură cu masa Domnului. Prin urmare, oriunde se frânge pâinea, fiecare dintre cei care iau parte la ea se face una cu toți care frâng pâinea acolo și cu acele învățături și practici care sunt recunoscute acolo. Astfel, dacă cineva la Corint lua parte la jertfele aduse unui idol, își arăta prin aceasta părtășia cu demonii (1 Corinteni 10.19-21). Oriunde drepturile Domnului nu sunt recunoscute sau umblarea creștinilor nu este călăuzită de un principiu de supunere față de autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu, adevărul în legătură cu masa Domnului este ori neînțeles ori respins. Este fără îndoială în cina de amintire a Domnului nostru o altă latură a adevărului — amintirea personală de Domnul — care este foarte prețioasă oricărui răscumpărat. Dar potrivit cu gândul lui Dumnezeu, cina Domnului și masa Domnului sunt de neseplat. Cu alte cuvinte, cina în amintirea Domnului nu poate fi separată de faptul că cei care participă împreună la ea își exprimă astfel părtășia și solidaritatea sau unitatea lor; căci pâinea care reprezintă trupul personal al Domnului este de asemenea simbolul unității acestui trup spiritual (mistic), Biserica. Cei care iau parte din acea singură pâine sunt o arătare în afară a unității Bisericii, așa cum este și însăși pâinea: „Pentru că noi, care suntem mulți, suntem o singură pâine, un singur trup, căci toți luăm parte la acea singură pâine” (1 Corinteni 10.17).

Deoarece noi suntem în atenția harului imens al lui Dumnezeu, care zilnic lucrează asupra noastră, trebuie ca noi înșine să arătăm răbdare și îngăduință față de frații noștri. Totuși cei care au fost primiți la frângerea pâinii sunt supuși disciplinei pe care adunarea este ținută responsabilă înaintea Domnului s-o exercite. Astfel, dacă cineva care își arată părtășia cu adunarea la frângerea pâinii, merge și frânge pâinea și în alt loc unde adevărul unității trupului și autoritatea Domnului nu sunt menținute în practică, el arată că nu se potrivește cu locul pe care îl are în adunare; fie că știe sau nu, el a tăgăduit printr-o astfel de practică locul acela și a compromis mărturia dată adevărilor privitoare la adunarea lui Dumnezeu. Dacă, după ce a fost înștiințat și îndemnat în dragoste, un astfel de om stăruie în calea lui, arată prin aceasta un duh de independență și de proprie voință care nu pot fi tolerate dacă adevărul în legătură cu masa Domnului trebuie să fie menținut. Fără îndoială, oricine s-a pocăit de păcatele sale și a crezut în inima sa în Domnul Isus este un copil al lui Dumnezeu și un mădular al trupului lui Hristos. Cu toate acestea sunt anumite persoane printre creștinii aceștia, de care trebuie să fim separați, unii dintre ei fiind chiar mai evlavioși și mai credincioși în mersul lor personal decât mulți dintre noi. Recunoaștem deschis lucrul acesta. De aceea este necesar să înțelegem că motivele separării noastre sunt numai cu privire la felul cum ne strângem laolaltă: adică, noi suntem răspunzători înaintea lui Hristos, care este Capul Bisericii Sale, să ne adunăm numai în Numele Lui, să menținem acele principii ale Cuvântului Său pentru călăuzirea Bisericii Sale și să ne păstrăm pe noi înșine curați de toate organizațiile bisericești care ignoră sau resping principiile acestea.

Dacă un credincios continuă să aibă o viață amestecată în direcția aceasta, nedespărțirea de rânduilele nescripturistice bisericești atrage după sine despărțirea adunării de un astfel de credincios; totuși, nu pentru că nu ar fi credincios, ci pentru locul pe care îl ia într-o rânduială de

lucruri nescripturistice, trebuie în credincioșie față de Domnul să umblăm separați.

Dacă niște credincioși se adună să frângă pâinea, simplu, ca mădulare ale trupului lui Hristos și ascultă de îndrumările pe care Domnul le-a dat în epistolele Noului Testament, ei vor recunoaște pe toți care fac la fel și va fi o legătură a unei părtașii care există între ei. Dacă se întâmplă altfel, aceasta este pentru că ei nu umblă în ascultare de aceleași principii. A te aduna ca o strângere laolaltă independentă este practic o tăgăduire a unității trupului lui Hristos.

Se pune întrebarea: atitudinea adunărilor este îndrumată de Cuvântul lui Dumnezeu și poziția lor de separare ca adunări este rezultatul ascultării lor de Domnul, ori arată o poziție luată potrivit propriei voințe? Desigur, nu ne lăudăm cu ascultarea noastră, dar avem convingerea că harul Domnului ne-a așezat pe adevărata cale unde orice mădular al trupului lui Hristos își are locul, ca simplu mădular.

Prezența Domnului Isus, care a murit și a înviat, atrage pe copiii lui Dumnezeu și îi adună prin puterea Duhului Său Sfânt. Aceasta caracterizează o adunare a lui Dumnezeu și o strânge laolaltă prin puterea Duhului Său Sfânt. Aceasta caracterizează o adunare a lui Dumnezeu: suntem adunați pentru Numele Domnului (Matei 18.20). A fi astfel adunați pentru Numele Său înseamnă desigur a recunoaște drepturile Lui și a te supune autorității și ascultării de Cuvântul Său. Iar poziția adunării și disciplina care trebuie să fie menținută, dacă vrem să avem în realitate caracterul unei adunări a lui Dumnezeu, nu sunt împotriva dragostei pe care o datorăm tuturor copiilor lui Dumnezeu. De fapt, adevărata dragoste, dragostea potrivită gândului lui Dumnezeu, trebuie măsurată cu standardul divin: „Cunoaștem că iubim pe copiii lui Dumnezeu, când iubim pe Dumnezeu și păzim poruncile Lui. Căci aceasta este dragostea de Dumnezeu, să păzim poruncile Lui" (1 Ioan 5.2,3).

După ce am dat această prezentare scurtă a principiilor divine pe care le mărturisim, trebuie să recunoaștem cu umilință că mersul nostru colectiv n-a fost totdeauna la nivelul acesta și nici mersul nostru individual. Totuși, acesta nu este un motiv să abandonăm adevărul. A păzi lucrul acela bun care ni s-a încredințat, a ține cu tărie ce am primit prin harul lui Dumnezeu trebuie să fie socotit un privilegiu imens pentru inimile noastre, tot așa ca și o responsabilitate pentru conștiințele noastre.

clickbible.org